

ת"פ 9706/06/19 - מדינת ישראל נגד מאי נויה בע"מ, ח.פ.
514596352, שרון חגי

בית דין אזורי לעבודה בחיפה

ת"פ 9706-06-19
ש"מ 63328-10-15

21 ינואר 2020

בפני: כב' השופט אסף הראל

מדינת ישראל
ע"י ב"כ: עו"ד י' שניידרמן

המאשימה

1. מאי נויה בע"מ, ח.פ. 514596352
2. שרון חגי
ע"י ב"כ: עו"ד י' אביטן

-
הנאשמים

החלטה

בקשתם המקדמית של הנאשמים מיום 18.11.19 לביטול כתב האישום מכח טענת הגנה מן הצדק (סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן - **החסד"פ**)). לאחר עיון בבקשה, בתשובת המאשימה ובטיעוני הצדדים שנטענו בדיונים מהימים 18.11.19 ו-21.1.20 אני קובע כך:

1. לא היתה מחלוקת עובדתית כי טרם הגשת כתב האישום, לא נחקרו הנאשמים. כפי שעולה מתשובת המאשימה, מפקחי עבודה שלחו במספר הזדמנויות לנאשמים דרישה להמצאת מסמכים וכן זימון חקירה. המאשימה בחנה מהו מענו של הנאשם במרשם האוכלוסין ומהו מענו המדווח ברשם החברות כבעל מניות ודירקטור בנאשמת (נספחים ב' ו-ד' לתשובת המאשימה). מדובר באותו מען, ברחוב פינסקר בעכו. המאשימה שלחה לשם בדואר רשום - לנאשם בכובעו כמנכ"ל הנאשמת - דרישה להמצאת מסמכים (נספח ג' לתשובת המאשימה) וגם זימון לחקירה באזהרה (נספח ה' לתשובת המאשימה). מכתבים אלו לא נדרשו וחזרו למאשימה תוך שהדואר מציין כי הנמען עזב. המאשימה לא הסתפקה בכך ואף ניסתה להמציא את הזימון לחקירה לכתובת אחרת, בנהריה, שם סברה כי הנאשם מתגורר (נספחים ז'-ח' לתשובת המאשימה). המאשימה מאשרת כי אין ברשותה ראיה לכך כי אותם זימונים ודרישות הומצאו בפועל לנאשמים. כך, למשל, אין ברשותה אישור מסירה בחתימת הנאשם. בפועל, הנאשמים לא המציאו מסמכים ולא התייצבו לחקירה.

2. בקשתם של הנאשמים נסמכת על הטענה כי לא היה מקום להגיש את כתב האישום מבלי שנחקרו ומבלי שרשויות התביעה שמעו את גרסתם. נטען על ידם כי המאשימה לא יכולה היתה להסתפק במשלוח הזימון לחקירה

בדואר, אלא היה עליה להמציא לנאשמים במסירה אישית את הזימון לחקירה.

3. דין הבקשה להידחות. טרם הגשת כתב אישום, על המאשימה ליתן לנאשמים הזדמנות להשיב לחשדות כנגדם ולהציג את גרסתם בפניה. חובה זו נובעת מכללי הצדק הטבעי. זאת, בהינתן כי החלטת רשויות התביעה להגיש כתב אישום או לא, היא החלטה מינהלית (עפ"א (ארצי) 49108-05-11 **מדינת ישראל נ' ג.מ. לירן בניה ופיתוח בע"מ**, פס' 16-17 (29.12.2011)). ככזו, עליה להתבסס על תשתית עובדתית מוצקה דיה, בין היתר על מנת שהתובע יוכל לגבש דעתו האם די בראיות לצורך אישום של אדם פלוני (סעיף 62(א) לחסד"פ). ביסוס תשתית כזו מצדיק לשמוע גם את גרסתם של החשודים. בנוסף, מאחר ומדובר בהחלטה שעשויה לפגוע בחשודים - מעצם ניהול הליך פלילי והסיכון הכרוך בו - הרי טרם קבלתה על הרשות המינהלית לאפשר זכות טיעון למי שעשוי להיפגע ממנה.

4. אלא שהנאשמים, בבקשתם, מבקשים להציב בפני המאשימה דרישה שאין לקבלה. טענתם היא כי לא די בכך שהמאשימה נותנת לנאשמים הזדמנות להיחקר ולהציג את גרסתם, אלא עליה לוודא כי הזימון לחקירה הגיע אליהם. על כן, כך טוענים הנאשמים, לא די במשלוח לנאשמים בדואר של זימון לחקירה או דרישה להצגת מסמכים. טענה זו לא מקובלת עלי. הנאשמים לא הצביעו על מקור נורמטיבי לביסוס טענתם (סעיף 15ב(ד) לחוק שכר מינימום, התשמ"ז - 1987; סעיף 2 לפקודת הפרוצדורה הפלילית (עדות)). כאמור, על המאשימה ליתן לנאשמים הזדמנות הוגנת וסבירה להציג בפניה את גרסתם, טרם שזו תקבל החלטה בדבר הגשת כתב אישום. כאשר המאשימה שולחת לנאשם, בכתובתו כפי שמופיעה במרשם האוכלוסין, או לכתובת אחרת הידועה למאשימה כמענו של הנאשם - היא יוצאת ידי חובתה (השוו: סעיף 57 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א - 1971). קבלת עמדתם של הנאשמים תביא לתוצאה בלתי רצויה, שבה נאשמים יתחמקו מקבלת דברי דואר - על אף שנשלחו למענם - והכל במטרה לסכל חקירות. זו התנהגות המעבירה אל המאשימה את הנטל, שהוא לעתים כבד, לאתר באופן אישי נאשמים על מנת להמציא להם מסמכים. אין לקבל זאת. אין לדרוש מהמאשימה נטל כזה, עת קיימת דרך פשוטה יותר להמציא מסמכים לנאשמים, באמצעות הדואר. על כן, נאשם שאינו מקבל לידי דבר דואר שנשלח אליו על ידי המאשימה למענו, ויתר על ההזדמנות שניתנה לו להציג את גרסתו בפני המאשימה. נאשם כזה אינו יכול לבוא אל המאשימה בטרניה כי לא ניתנה לו הזדמנות להציג את גרסתו טרם הגשת כתב האישום.

5. הנאשמים לא הוכיחו, ולו בבדל של ראייה, כי היתה מניעה שיקבלו לידיהם את הזימונים לחקירה או את הדרישה להצגת מסמכים שנשלחו אליהם על ידי המאשימה. לא הוכח כי בפועל מענם לא היה המען הרשום שלהם. כך, הנאשמת לא הוכיחה כי מענו של הנאשם - כמנהלה וכבעל מניות בה - היה שונה מזה המופיע ברשם החברות (תקנה 1 לתקנות החברות (דיווח, פרטי רישום וטפסים), התש"ס - 1999). כך, הנאשם לא הוכיח כי מענו היה שונה מהמען אליו נשלחו מכתבי המאשימה. יצוין כי המאשימה שלחה את המסמכים למענו של הנאשם במרשם האוכלוסין, ובכך פעלה בהתאם לדין (סעיף 2 לחוק עדכון כתובת, התשס"ה - 2005). כך, הנאשם לא הוכיח כי היתה מניעה כלשהי - למשל כזו הנובעת ממצבו הרפואי - שמנעה ממנו לקבל לידי את דברי הדואר שנשלחו אליו. כאמור, טענת הנאשמים התמצתה בכך שהמאשימה לא וידאה כי הזימון לחקירה הומצא להם. טענה זו כבר נדחתה לעיל. לאור זאת יש לקבוע כי לא הוכח שהמאשימה מנעה מהנאשמים הזדמנות לשטוח בפניה את גרסתם טרם הגשת כתב האישום. חזקת תקינות מעשה המינהל לא נסתרה. בנסיבות אלו, הגשת כתב האישום אינה עומדת בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית, ומשכך יש לדחות את הבקשה לביטול כתב האישום.

6. דיון הקראה, בו תישמע תשובת הנאשמים לכתב האישום, יתקיים ביום 26.2.20 בשעה 11:00. נדרשת התייצבות אישית של הנאשמים לדיון.

**ניתנה היום, כ"ד טבת תש"פ, (21 ינואר 2020), בהעדר הצדדים
ותישלח אליהם.**